

Přemýšlej o tom

„Tak tohle byl nejdražší zelený čaj v mém životě. Jako nic proti vám. Vypadáte dobře, umíte to prodat a máte profi tady to všechno,“ rozmáchl se doširoka rukou a gestem zahrnul prostor kolem nás. „To, na co jste se mě ptala, ale nedává smysl. Koučink jsem dobře pochopil, pár povinných školení jsem v rámci profese absolvoval. Základem je, že každému řeknete to, co chce slyšet. Klidně se toho můžete držet, a ne se mě pořád takhle vyptávat. Jsem rozhodnutý a své rozhodnutí nezměním. Odcházím z domova, Eliška se s tím musí smířit. Jediné, co řeším, jsou děti, ale to už jsme probrali. Nemyslím, že byste mi měla co dalšího nabídnout. Konečně, mojí novou partnerkou je terapeutka, vystudovaná psychologka, takže jsem v nejlepší péči. Mimochodem, koukal jsem se, že vy jste vystudovaná umělkyně, diplom z psychologie nemáte...“

Samolibost z něho jen kapala. Snažila jsem se usilovně soustředit na radu mého seniorního kolegy: „Když ti bude někdo

protivný, představ si, jaké měl asi dětství.“ Nepomáhalo to. To mám za to. Nikdy neberu nové klienty, aniž bych s nimi předem byla v kontaktu – ať už písemně, po telefonu, či osobně. Richard mě ale zaskočil tím, že přišel na sezení namísto své ženy. Ta mi jen v rychlosti pár minut před jeho příchodem zavolala.

„Já vím, že to není ideální, ale jsem trochu nemocná a Richard měl zrovna volno. On by jinak asi nepřišel, tak jsem ho dnes poslala místo mě.“ Mohla jsem samozřejmě neočekávaného Richarda nevzít, ale byla jsem tak zaskočená, že jsem se na vhodnou reakci nezmohla. A také jsem soucítila s Eliškou, která se upínala k naději na to, že bych s nimi pracovala jako s párem.

To jsem tedy udělala pěknou blbost, že jsem souhlasila, pomyslela jsem si. Richard si už naštěstí bral bundu, ještě u dveří mi oznámil, že je rozhodnutý a na další povídání nemá čas... Začínala jsem mít vztek. Málem jsem ho vyprovodila slovy: „To už jste říkal!“ Ale ovládla jsem se a s kyselým úsměvem a upřímným přáním, ať se mu na nové životní cestě daří, ho vyprovodila ven. Eliška by si mohla namísto toho fňukání gratulovat, myslela jsem si.

Zhluboka jsem vydechla, chtělo se mi křičet: Co to bylo?! Vzpomněla jsem si na studenty ve výcviku, které vedu k tomu, aby nikoho neposuzovali... Teď bych jim tedy dobrým příkladem nebyla. „Dovol si prožít to, co cítíš, máš na to nárok,“ uslyšela jsem v hlavě hlas patřící vedoucí mého terapeutického výcviku. Tak jo. Já jsem taaak vzteklá! To snad ani není pravda! Proč ta Eliška, která je normální a schopná, lpí na tom, že s někým takovým zůstane? Samolibý, nafoukaný, sebestředný, povýšený, a přitom tak banálně konvenční člověk! Co to proboha bylo?

Je výhodou stárnutí, že jsem dnes ve fázi, kdy si klienty vybírám. Mohu pracovat s lidmi, kteří mě inspirují, na zakázkách, které dávají smysl. Vlastně se téměř nepotkám s někým, komu bych musela vysvětlovat, co je koučování a k čemu slouží. Většina mých klientů se o sebe po všech stránkách stará a s péčí o duši začali dávno předtím, než jsme se potkali v roli kouče a klienta. Asi i proto mě návštěva Richarda tolik rozhodila.

Ještě že mám pauzu na oběd, pomyslela jsem si a šla se najíst ven. S prvním krokem mi zavolala Eliška.

„Nezlobte se, Lucie, ale jsem nadšená. Manžel volal cestou od vás do práce a říkal, že na to, že nejste psycholožka, působíte celkem profesionálně. Možná to bude znít divně, ale na jeho poměry je to velký kompliment.“ Nejspíš bych se měla tetelit blahem, myslela jsem si naštvaně, ale Eliška pokračovala dál... „Nicméně na svém rozhodnutí nehodlá nic měnit a chce od nás opravdu odejít. Podnikla jsem všechny akce, které jsem si na sezení u vás naplánovala, takže už mám celkem přehled o právních krocích a...“ Chápala jsem Elišku, rozuměla jsem tomu, jak je momentálně zahlcená svým životem, ale přesto jsem ji zastavila.

„Eliško, omlouvám se, ale mám důležitou schůzku. Tohle je velké téma, nechme to na středeční sezení. Už bych teď nebyla schopna plně se na náš rozhovor soustředit.“

Eliška pochopila: „Jen jsem se tedy chtěla zeptat, jestli by bylo možné přijít na párový koučink?“ „Eliško, je mi to líto, ale Richard váš vztah v tuto chvíli nijak budovat nechce, takže párový koučink by neměl žádný smysl. Mrzí mě, že v tomto bodě pro vás nemohu nic udělat.“ Eliška poděkovala a rozloučila se.

Věděla jsem, že pokud mám zvládnout odpolední klienty, nemůžu si dovolit protelefonovat oběd s Eliškou. Čekala mě důležitá schůzka se sebou. Potřebovala jsem mít alespoň krátkou pauzu pro sebe, abych se z Richardovy návštěvy vzpamatovala. Potřebovala jsem si přehrát v hlavě celý jejich příběh tak, jak mi ho vyprávěli, a musela jsem zjistit, v čem přesně se mě dotýká. Proč mě Richard tak naštvál? Věděla jsem, že když přijdu na odpověď, budu mít čistou hlavu pro ostatní klienty. Na oběd mě přešla chuť. Vzala jsem si tedy jen kousek hořké čokolády a vydala se k Marii.

Něžná socha Marie shlížela ve vlídném gestu na Prahu. Kdykoliv přijdu na vyhlídku pod Strahovským klášteřem, svět se pro mě stane lehčím. Eliščin příběh jsem si pustila v hlavě jako film...

Asi před měsícem mi volala dle hlasu sympatická paní, která na mě dostala doporučení.

Moc jsem jí skrz pláč nerozuměla, ale pochopila jsem tolik, že má s manželem dvě dcery. Manžel zhruba před rokem potkal novou lásku a chce od rodiny odejít. Eliška to považovala jednoznačně za tragédii. Dala jsem jí tedy nejbližší volný termín, aby mohla přijít.

Dorazila úplně ubrečená, nevyspalá, vypadala, že by se nejraději ze všeho stulila do klubíčka a neřešila vůbec nic. Malinká, hezká, smutná blondýnka s modrýma očima, mateřsky oplácená. Na první pohled milující matka, pro kterou holčičky ve věku třináct a šest let vždy budou na prvním místě. Hned za nimi byl manžel, zubař, jehož celé ty roky plně podporovala a starala se o něj také částečně v roli matky.